

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 17.12.1973, sp. zn. 3 Tz 55/73, ECLI:CZ:NS:1973:3.TZ.55.1973.1

Číslo: 20/1974

Právní věta: Přečin proti pracovní kázní podle § 8 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb. předpokládá úmyslné zavinění.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 17.12.1973

Spisová značka: 3 Tz 55/73

Číslo rozhodnutí: 20

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Přečin proti pracovní kázní, Přečiny

Předpisy: 150/1969 Sb. § 8 písm. b

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 20/1974 sb. rozh.

I. Přečin proti pracovní kázní podle § 8 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb. předpokládá úmyslné zavinění.

II. Předpoklad pro vydání trestního příkazu podle § 314e odst. 1 písm. a) tr. ř. není splněn, jestliže obviněný popírá zavinění.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 17. 12. 1973, sp. zn. [3 Tz 55/73](#).)

Městský prokurátor v Plzni stíhal obviněného návrhem na potrestání pro přečin proti pracovní kázní podle § 8 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb., protože v Plzni dne 11. 5. 1973 v poledních hodinách na železniční stanici ČSD Plzeň - Gottwaldovo nádraží porušil normu ČSN 26 8805 odst. VII čl. 64, 78, jakož i předpis ČSD Op. 16, část I, čl. 6 tím, že při přejezdu přes hlavní traťovou kolej č. 1 s akumulátorovým vozíkem zavinil, že vozík byl zachycen projíždějícím rychlíkem č. 251. Při střetu došlo k poranění obviněného a dalších dvou pracovníků ve vozíku přepravovaných, přičemž jeden z nich byl na následky zranění léčen do 19. 5. 1973.

Současně s podáním návrhu na potrestání navrhl prokurátor vydání trestního příkazu, jímž by byl uložen trest nápravného opatření v trvání 4 měsíců s 15 % srážkami z odměny obviněného za práci a bez změny zaměstnání. V souladu s tímto návrhem prokurátora vydal samosoudce okresního soudu Plzeň - město trestní příkaz ze dne 19. 7. 1973 sp. zn. 3 Ta 60/73.

Nejvyšší soud ČR k stížnosti pro porušení zákona tento trestní příkaz zrušil a přikázal okresnímu prokurátorovi, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Obviněný při výslechu v průběhu objasňování uvedl, že před vjezdem na přejezd se rozhlédl na obě strany, aby se přesvědčil, zda nepřijíždí nějaký vlak a potom na přejezd pomalu vjel. Když byl asi polovinou vozíku na přejezdu, slyšel zvukový signál jedoucí lokomotivy a kromě toho jeho spolujezdec K. vykřikl, že jede vlak. Obviněný se snažil zasunout zpáteční převodový stupeň a uvolnit přejezd jízdou vzad, což se nepodařilo, a tak došlo ke střetu vozíku s lokomotivou. Na nehodě se necítí vinen. Příčinu nehody spatřuje ve špatném stavu přejezdu přes koleje, což brání rychlému průjezdu. Vlak, s nímž se střetl, měl zpoždění, se kterým obviněný nepočítal. Kromě toho měla být na přejezdu signalizace. Připouští jediné pochybení ze své strany, že dovolil, aby J. K. a M. K. jeli společně s ním v kabině vozíku.

Skutkový děj byl vcelku shodně zjištěn z výpovědí spolujezdců obviněného J. K. a M. K. a z výpovědí dalších svědků, kteří v době činu byli v kabině lokotraktoru rychlíku č. 251.

Z provedených důkazů není možno dovodit úmysl přímý ani nepřímý ve smyslu § 4 písm. a), b) tr. zák. ve vztahu k přečinu proti pracovní kázní podle § 8 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb., který je vzhledem k § 13 odst. 1 zák. č. 150/1969 Sb. a § 3 odst. 3 nezbytně nutný jako forma zavinění a tedy i jako složka přečinu, pro nějž byl obviněný stíhán a nakonec postižen trestním příkazem. Pro nedostatek úmyslné formy zavinění nemohlo tedy jít o přečin proti pracovní kázní podle § 8 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb.

Z uvedeného je dále zřejmé, že výpověď obviněného není doznáním předpokládaným v ustanovení § 314e odst. 1 písm. a) tr. ř., jako jedna z podmínek, která je nutná k vydání trestního příkazu. Vydal-li přesto samosoudce za uvedeného stavu trestní příkaz, došlo k porušení cit. zákonného ustanovení.